

er vedtaget og for en væsentlig Del vel allerede uddelt, i alt Fald nu administreres af Kommunerne, og som tilsammen udgør ca. 10 Mill. Kr.

Det Spørgsmaal kan naturligvis rejses og er for saa vidt ogsaa rejst, som det ærede Medlem fra Sorø (Martin Hansen) i Forbigaaende var inde derpaa, om ikke denne Form for Dyrtdslovgivning helt kunde bortfalde. Det ærede Medlem haabede, at det maatte være sidste Gang, Rigsdagen skulde beskæftige sig med en speciel Dyrtdslov. Jeg er nu ikke saa helt sikker paa, at det bliver sidste Gang. Den Betragtning, som man her møder, er den samme, som saa stærkt gjorde sig gældende under de to foregaaende Dages Forhandlinger: at Lønningerne er naaet saa stærkt op nu, at der ikke er nogen særlig Grund til at opretholde en Prisreguleringslovgivning. Med Henblik paa det foreliggende Lovforslag vil jeg dog sige, at, som det ogsaa er oplyst under de foregaaende Dages Debat, der er endnu adskillige af de egentlige Lønarbejdere, som ikke har faaet deres Lønninger saa højt op, at Lønforhøjselen virkelig dækker Prisstigningen. Men dernæst er der — og det synes jeg har særlig Betydning overfor det foreliggende Lovforslag — en hel Del Mennesker, som overhovedet ikke har kunnet forbedre deres økonomiske Kaar under Krigen, ikke har faaet deres Indtægter sat blot væsentlig op siden 1914 — De ved alle, hvilke Mennesker jeg i denne Forbindelse tænker paa —, og det er klart, at efter som Priserne er gaaet til Vejrs og stadig stiger, bliver disse Menneskers økonomiske Kaar stadig forringet, og det er ikke muligt at komme dem til Hjælp paa anden Maade end ved Prisregulering eller direkte Understøttelse, hvilket i særlig Grad maa blive en kommunal Opgave. Ved Vedtagelsen af det Ernæringslovforslag, som nu er henvist til Behandling i et Udvalg, vil, som det alt er nævnt, Priserne paa Brød, Mælk, Sukker o. s. v. stige, og de førnævnte Menneskers økonomiske Stilling vil hermed yderligere blive vanskeliggjort. De kommunale Hjelpekasser for Købstæderne har da ogsaa i en Henvendelse til Regering og Rigsdag gjort opmærksom netop paa, at en væsentlig Del af Befolkningen ikke har kunnet forbedre sine økonomiske Kaar under Krigen, og at det maa overlades til Kommunernes Omsorg ved forstandig Regulering eller ved direkte Understøttelse at komme disse Mennesker til Hjælp.

Det har jo lige fra Krigens Ophør været en Forudsætning, at vi kun gradvis skulde gaa nedad med Dyrtdsforanstaltningerne, og

en saadan gradvis Nedgang har allerede fundet Sted i temmelig stor Udstrækning. Ser man paa det foreliggende Lovforslag i Sammenligning med de hidtil gældende Dyrtdslove, vil man se en tydelig Tendens til Nedgang. Af et samlet Beløb paa 46 Millioner for hele indeværende Finansaar falder kun ca. 11 Millioner paa de sidste 11 Maanedes, medens der var stillet til Raadighed 35 Millioner for de første 7 Maanedes. De 3 Trin, som er nævnte ogsaa af foregaaende Talere, 1 Kr. maanedlig pr. Indbygger, 75 Øre maanedlig pr. Indbygger og 48 Øre maanedlig pr. Indbygger i Statstilskud efter § 3 i Dyrtdsloven, er jo et tydeligt Vidnesbyrd om, at Regeringen og Rigsdagen udfolder stærke Bestræbelser for at komme bort fra Dyrtdsforanstaltningerne, saa snart Forholdene gør det muligt, og jeg tror ikke, det er forsvarligt i Øjeblikket at gaa længere ned, end her er angivet.

Jeg skal sluttelig henvende et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Sorø Kredsen. Han dvælede ved Forhandlingerne om den sidste Dyrtdslov af 1918 og udtalte, at Forskellen mellem hans Partis og vor Opfattelse var den, at de mente, at Statens Reguleringer særlig skulde omfatte de Ting, som kom alle til gode, medens derimod Kommunernes Reguleringer kun skulde omfatte de Ting, som kom en Del af Befolkningen til gode. Jeg tror imidlertid ikke, at denne Forklaring er helt udtømmende. Under det nævnte Dyrtdslovforslags første Behandling udtalte det ærede Medlem som Ordfører for Venstre, at det, det gjaldt om, var at faa saa meget som muligt over paa Staten og saa lidt som muligt paa Kommunerne; Staten skulde have Hovedreguleringen, og den kommunale Regulering skulde kun være en rent supplerende Regulering. Der er en stor Forskel, synes jeg, mellem det ærede Medlems Stilling den Gang og den Stilling, som Venstre nu synes at ville indtage. Den Gang gjaldt det om at faa saa meget som muligt over paa Staten og saa lidt som muligt lagt paa Kommunen, og nu synes det for Venstre at gælde om at tage bort fra Statsreguleringen og faa det lagt over paa Kommunerne. Det ærede Medlem vilde ikke rigtig anerkende den Udtalelse af den højtærede Indenrigsminister, at det ærede Medlem i 1918 roste sig af at have faaet 17 Millioner mere lagt over paa Statsudgifterne, end Tilfældet var efter Ministerens Forslag. Det ærede Medlem sagde nu, at samtidig sparede man Kommunerne for adskillige Millioner. Jeg skal oplyse det ærede Medlem om, hvor mange Milli-